

Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția 00440 / 06.01.2020 și pentru admitere la publicare în volum tipărit

care se bazează pe:

- A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișă suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion			
Opera suspicionată (OS)		Opera autentică (OA)	
Suspicious work		Authentic work	
OS	CRĂCIUN, Ioan. Prevenirea conflictelor și managementul crizelor. București: Editura Universității Naționale de apărare "Carol I". 2006		
OA	Frunzeli. T. Organizațiile internaționale în era globalizării. București: Editura Academiei Forțelor Terestre. 2000.		
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion			
P.01	p.141 - p.142	p.135 – p.136	
P.02	p.142 – p.144	p.136 – p.138	
P.03	p.145	p.139	
P.04	p.145 – p.146	p.140 – p.141	
P.05	p.146 – p.147	p.141 – p.142	
P.06			
P.07			
P.08			

Fișă întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la
Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at
www.plagiare.ro

Notă: Prin „p.72.00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00.00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul initial al preluării.

Note: By „p.72.00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00.00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

- B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișă de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figure (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaj (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figure sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaj (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefete care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Alte argumente particolare: a) Preluările de poze nu indică sursa, locul unde se află, autorul real sau posibil.

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiul este definit prin textul legii¹.

„...plagiul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimisire la operele originale...”

Tehnic, plagiul are la bază conceptul de piesă de creație care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raionament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiata sau suspionate de plagiat:

- ...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:
- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definite.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printre cîteva care permit identificarea piesei de creație preluate din opera autentică. Simple mențiunile a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii prelăunii nu este de natură să evite punerea în discuție a suspecțiunii de plagiat.
- v) Pieseile de creație preluate din opera autentică se uibizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.
- vi) În opera suspionată se identifică un fil sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă același premise cu aceleși concluzii ca în opera autentică.”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiului: bună-conduita, preventie, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Preventor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

237626

IOAN CRĂCIUN

PREVENIREA CONFLICTELOR ȘI MANAGEMENTUL CRIZELOR

BCU Cluj-Napoca

LEGAL 2006 04125

EDITURA UNIVERSITĂȚII NAȚIONALE DE APĂRARE „CAROL I”
BUCUREȘTI – 2006

Coperta: Liliana ILIE

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRĂCIUN ION**

Prevenirea conflictelor și managementul crizelor/Ioan Crăciun. – București: Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I”, 2006

Bibliogr.

ISBN (10) 973-663-321-7; ISBN (13) 978-973-663-321-8

355.4(100)

© Toate drepturile asupra prezentei ediții sunt rezervate Universității Naționale de Apărare „Carol I”.

•Responsabilitatea privind conținutul lucrării revine în totalitate autorului.

327.5E
Managementul
ISBN (10) 973-663-321-7
ISBN (13) 978-973-663-321-8
Conferință
Rez. pol. mat.

adoptate, precum și un sistem de contacte și cooperare cu alte organizații și instituții internaționale.

P.01 Sistemul instituțional al OSCE

Pe măsură ce Conferința pentru Securitate și Cooperare în Europa a evoluat spre forma instituționalizată, reprezentată de organizație, în cadrul său s-au dezvoltat mai multe instituții și structuri (anexa 2), care permit luarea măsurilor necesare implementării și dezvoltării măsurilor stabilite de statele participante.

Președintele executiv. Președintele executiv este investit cu responsabilitatea generală pentru măsurile executive și pentru coordonarea activităților curente ale OSCE. Aceste responsabilități includ: coordonarea activității structurilor și instituțiilor OSCE, reprezentarea organizației în exterior, supervizarea activităților referitoare la prevenirea conflictelor, managementul crizelor și aplicarea măsurilor necesare pentru trecerea de la faza de conflict la cea postconflictuală (respectiv la starea de pace). Postul de președinte executiv este deținut prin rotație de unul din miniștrii de Externe ai statelor membre, acesta schimbându-se în fiecare an. Președintele executiv este asistat în îndeplinirea obligațiilor și atribuțiilor sale de președintele executiv precedent, precum și de cel care îi va succeda. Aceste trei persoane oficiale constituie un triumvirat, denumit oficial *troika*, utilizând un termen rusesc ce se referă, în sensul propriu, la atelajul specific rusesc cu trei cai înhămați în linie. Președintele executiv formează comitete și grupuri de lucru *ad-hoc* și poate numi reprezentanți personali pentru a se ocupa de soluționarea unor crize sau situații conflictuale. Originea instituției președintelui executiv trebuie căutată în *Carta de la Paris pentru o nouă Europă*, din 1990, care prevede că ministrul de externe al țării gazdă a lucrărilor OSCE va prezida Consiliul de Miniștri (ulterior denumit Consiliul

Ministerial). Documentul final al summit-ului de la Helsinki din 1992 a consacrat în mod oficial funcția de președinte executiv.

P.02

Secretarul general și Secretariatul. Secretarul general acționează în calitate de reprezentant al președintelui executiv și îl sprijină pe acesta în toate activitățile ce au drept scop îndeplinirea obiectivelor organizației. Atribuțiile secretarului general includ:

- managementul structurilor și activităților desfășurate de OSCE;
- pregătirea, împreună cu președintele executiv, a reuniunilor organizației;
- asigurarea punerii în aplicare a deciziilor luate de OSCE;
- aducerea la cunoștința opiniei publice și a mass-media a politicii și a activităților desfășurate de organizație;
- menținerea contactului cu alte organizații internaționale;
- în calitate de șef al administrației OSCE, avizează în legătură cu implicațiile financiare ale tuturor proiectelor OSCE și asigură luarea unor măsuri de economie, de personal și de resurse de natură logistică, la nivelul tuturor structurilor și instituțiilor componente ori subordonate;
- ia măsuri ca toate misiunile și instituțiile OSCE să acționeze în conformitate cu regulile proprii ale organizației;
- raportează organelor de conducere politică ale OSCE despre activitățile desfășurate de Secretariat și misiunile stabilite de organizație și pregătește raportul anual al acesteia.

Postul de secretar general a fost înființat la reuniunea Consiliului OSCE de la Stockholm în 1992. Secretarul general este numit de către Consiliul Ministerial pe termen de trei ani.

Secretariatul, sub conducerea secretarului general, asigură sprijinul operațional pentru organizație și are sediul la Viena, fiind asistat de un birou cu sediul la Praga. Atribuțiile secretariatului implică: sprijinul activităților practice, desfășurate în teren de către OSCE; menținerea contactului cu alte organizații internaționale, atât inter-, cât și neguvernamentale; asigurarea, din punct de vedere tehnic, a desfășurării tuturor reuniunilor, conferințelor și ședințelor OSCE, inclusiv în ceea ce privește serviciul de translație; asigurarea serviciilor administrative, financiare și de personal necesare tuturor structurilor OSCE.

Secretariatul, imediat după constituire în 1991, a fost stabilit la Praga și ulterior mutat la Viena, în 1993. Secretariatul OSCE are în structura sa organizatorică entitățile care urmează:

1. *Biroul secretarului general* – îl sprijină pe secretarul general în îndeplinirea atribuțiilor sale de manager general și administrator. Biroul oferă asistență în domeniile: sprijin executiv, informații publice și presă, asistență juridică și audit intern.

2. *Centrul pentru Prevenirea Conflictelor* este responsabil pentru sprijinirea președintelui executiv în îndeplinirea sarcinilor sale specifice în domeniul avertizării timpurii, al prevenirii conflictelor, managementul crizelor și revenirea la normalitate în faza postconflictuală, precum și urmărirea zilnică a îndeplinirii deciziilor luate la toate nivelurile ierarhice ale organizației. Pe baza orientărilor stabilite de secretarul general, Centrul pentru Prevenirea Conflictelor asigură asistență de specialitate atât președintelui executiv, cât și structurilor funcționale ale OSCE. El este însărcinat și cu menținerea legăturilor cu alte organizații inter-

și neguvernamentale. Este de asemenea responsabil de asigurarea personalului necesar și pregătirea corespunzătoare a acestuia pentru toate misiunile din teren ale organizației. Ține o evidență clară a tuturor misiunilor în curs de execuție ale OSCE. Ține, de asemenea, evidența schimburilor de informații în domeniul militar și asigură sistemul de comunicații necesar organizației. Sprijină din punct de vedere tehnic organizarea unor seminarii și mese rotunde.

3. *Departamentul pentru Administrație și Operații* răspunde de politica de personal, de serviciile administrative, de organizarea reuniunilor și conferințelor, inclusiv în domeniul translației, de activitatea de documentare și protocol, incluzând biroul din Praga și arhivele organizației. Este responsabil de probleme bugetare și financiare și de implementarea informaticii. Asigură sprijinirea acțiunilor desfășurate în teren, din toate punctele de vedere, a misiunilor OSCE.

4. *Coordonatorul Activităților OSCE din Domeniile Economic și al Protecției Mediului* acționează împreună cu Secretariatul OSCE în sprijinul președintelui executiv, fiind abilitat în domeniul activităților economice, sociale și de mediu, precum și în cel al securității. Secretariatul se compune dintr-un număr de aproximativ 180 de persoane din toate statele organizației. Cea mai mare parte a personalului este angajată direct de către Secretariat, o parte însă fiind propusă de către guvernele statelor membre.

5. *Biroul din Praga al Secretariatului* asigură asistența în domeniul informațiilor publice, adăpostește o parte importantă a arivelor OSCE și acționează în domeniul diseminării documentelor și informațiilor oficiale ale OSCE, găzduiește o parte din cercetătorii aflați temporar la sediul organizației, asigură asistență în organizarea reuniunilor ținute la Praga, în special a celor ale Forumului Economic.

6. Biroul pentru Instituții Democratice și Drepturile Omului are ca atribuții principale:

- promovarea alegerilor democratice, în special prin monitorizarea procesului electoral;
- asigurarea sprijinului practic în consolidarea instituțiilor democratice și a drepturilor omului și în întărirea instituțiilor societății civile și a domniei legii;
- contribuția la avertizarea timpurie și la prevenirea conflictelor, în special prin monitorizarea aplicării angajamentelor asumate de state în domeniul drepturilor omului, precum și la alte obligații referitoare la dimensiunea umană a securității regionale.

Biroul pentru Instituții Democratice și Drepturile Omului își are rădăcina în Biroul pentru Alegeri Libere, înființat, în 1990, prin *Carta de la Paris pentru o nouă Europă*. În 1992, Consiliul Ministerial al OSCE a hotărât transformarea acestei instituții conform configurației sale actuale.

P.05 7. Înaltul Comisar pentru Minorități Naționale. OSCE a creat postul de înalt comisar pentru minorități naționale, în 1992, prin *Actul Final* al summit-ului de la Helsinki, în scopul de a asigura un răspuns adecvat și cât mai curând posibil tensiunilor etnice care pot să se transforme într-un conflict (chiar într-un conflict armat) într-o zonă din regiunea statelor membre. Înaltul comisar pentru minoritățile naționale funcționează ca un instrument al diplomației preventive: el acționează spre a identifica și a lua măsurile necesare detensionării unor situații conflictuale generate de tensiuni interetnice, care pot pune în pericol pacea, stabilitatea unor subregiuni și a unor state membre ale organizației, precum și a relațiilor dintre aceste state.

Sediul Înaltului Comisar pentru Minorități Naționale este la Haga, în Olanda. Fostul prim-ministru al Olandei, Max van

der Stoel, a fost numit primul înalt comisar pentru minorități naționale în decembrie 1992. La Consiliul Ministerial din decembrie 1995 mandatul său a fost prelungit pentru o perioadă de încă trei ani.

8. *Reprezentantul pentru libertatea mass-media*. Misiunea reprezentantului pentru libertatea mass-media este de a acorda asistență guvernelor statelor membre în domeniul asigurării pentru opinia publică a unor surse de informare libere, independente și pluraliste, ceea ce este esențial pentru însăși existența unei societăți libere și deschise, într-un cuvânt, pentru modelul democratic al oricărei forme de guvernământ. Pentru a-și îndeplini sarcina, reprezentantul pentru libertatea mass-media este autorizat să monitorizeze situația și evoluția acesteia în statele membre și să solicite guvernelor naționale să respecte întru totul principiile și obligațiile specifice OSCE. Înființarea acestui post a fost solicitată, în 1996, la summit-ul de la Lisabona, și a fost stabilit oficial de către Consiliul Permanent al Organizației, la 5 noiembrie 1997.

Primul reprezentant pentru libertatea presei a fost numit, la 1 ianuarie 1998, Freimut Duve, din Germania.

P.06 9. *Adunarea Parlamentară a OSCE*. Adunarea Parlamentară a OSCE este constituită din mai mult de 300 de parlamentari din statele participante, având scopul de a promova implicarea mai activă și mai profundă în procesul paneuropean, cu obiectivul declarat de a realiza în viitor o structură interparlamentară. Adunarea Parlamentară este găzduită la Copenhaga.

10. *Curtea pentru Conciliere și Arbitraj*. Acest organism a fost înființat prin *Convenția referitoare la Conciliere și Arbitraj în cadrul OSCE*, semnată în decembrie 1992, și care a intrat în aplicare în decembrie 1994, după depunerea a douăsprezece instrumente de ratificare de către statele membre. Ea a fost constituită cu scopul de a găsi o rezolvare disputelor care îi sunt supuse spre analiză de către statele OSCE.

4/25/2006

Procedura de bază este concilierea, dar la nevoie se utilizează și arbitrajul. Curtea de Conciliere și Arbitraj prezintă câteva caracteristici unice, ce nu mai sunt întâlnite la alte structuri ale OSCE. În primul rând ea este mai curând o structură adiacentă a OSCE, decât o instituție a acesteia, deoarece la ea nu participă toate statele membre ale organizației, ci numai acelea care au depus instrumentele de ratificare și au agreat soluția de a deveni membre ale curții și de a contribui finanțiar la cheltuielile aferente funcționării acesteia. În al doilea rând, contrar procedurilor standard ale OSCE, dar respectându-le pe cele ale tuturor curților internaționale de justiție, funcționarea sa se bazează pe un tratat internațional în formă juridică completă. În al treilea și ultimul rând, curtea nu este o structură permanentă, ci mai curând o listă de nume de arbitri și persoane cu rol de conciliatori, la care se apeleză atunci când o dispută este supusă curții, ocazie cu care se constituie o comisie *ad-hoc* de conciliere sau un tribunal de arbitraj.

Comisia de conciliere audiază cazul adus în fața sa prin decizia comună a două sau mai multe state. După ce trage concluziile necesare în urma audierilor, comisia prezintă un raport părților implicate, după care acestea au la dispoziție treizeci de zile pentru a se hotărî dacă acceptă sau nu concluziile comisiei. Dacă după această perioadă de treizeci de zile părțile nu agreează concluziile comisiei de conciliere, raportul acesteia, împreună cu pozițiile exprimate de părți, sunt înaintate tribunalului de arbitraj, ale cărui decizii sunt definitive.

Membrii curții sunt personalități eminente, cu o bogată experiență în relațiile internaționale și în dreptul internațional. Părțile aflate în dispută au dreptul de a selecționa arbitrii sau conciliatorii aflați pe listele curții și menținuți în registratura acesteia.